

یادداشت

جعفری، برترین مربی فوتبال زنان آسیا

تاج بر سر مرضیه

افسون حضرتی

وقتی آن رسیده که واژه‌ها را بشوینیم و از آنها جنسیت‌زدایی کنیم، اگر حماسه‌هایی که زنان خلق کردند، نبود، احتمالا همچنان زنان را با لقب شیرمردان یا «خیلی مردی» تعریف می‌کردند. بازتعریف جنسیت در کلمات همچنان کربیان ادبیات را گرفته، اما اینکه در سال‌های اخیر از پرننگی آن کم شده، جای امیدواری دارد. پای درددل زنان ورزشکار که می‌نشینی، باید خون گریست؛ از نداری‌ها می‌گویند، از کمبود امکانات، از بی‌توجهی که مدیران و مسئولان فدراسیون به بخش زنان دارند، از پاداشی که برابر نیست و نگاهی که از بالا به پایین به این قشر می‌شود. پنجشنبه‌شب یکی دیگر از شب‌هایی بود که با تمام وجود خوشحال شدیم و اندکی بعد با خود اندیشیدیم که آیا این اتفاق فرخنده فوتبال زنان را تکان می‌دهد؟ مرضیه جعفری بهترین مربی سال فوتبال آسیا در بخش زنان شد؛ اتفاقی که برای اولین بار برای فوتبال ایران رخ داد و بیانگر ظرفیت‌های بسیار زنان در ورزش هم بود. سال‌هاست که هرکس به فراخور دل‌مشغولی و نگاهی که به فوتبال زنان دارد، درباره مشکلات و گرفتاری‌های این رشته قلم می‌زند. در کنار به‌په‌کردن و تعریف و تمجید، در نهایت قلم‌ها به این سمت چرخیده که این رشته ورزشی مشکلات بنیادی دارد و فدراسیون فوتبال مجبور به پذیرش فوتسال و به‌ویژه فوتبال شده است. هنوز در فضای مجازی کاربران با کانال‌هایی هستند که صحنه‌هایی از فوتبال زنان را برای تسمخر بازنشر می‌دهند. سؤال این است که آیا می‌دانید فوتبال زنان چند سال فقط از اعلام موجودیت محروم بوده است؟ حتی قبل از انقلاب هم این رشته نتوانست پا بگیرد. تسمخر معدود افراد برای این است که تفکر مردانه‌ای که این رشته را چندین دهه فرق کرده، سخت می‌پذیرد که زنان فوتبال بازی کنند. این دردی است که باید مثل یک سایه همراه زنان فوتبالیست باشد. فقر امکانات و بی‌محلی مسئولان فدراسیون فوتبال به اندازه کافی استخوان لای زخم است، گاهی هم فضای مجازی با گلچین کردن اشتباهات فوتبال زنان، نمک روی زخم است.

اما ما زنان واقعا مخلوقات عجیبی هستیم. مثل شرب هستیم؛ با هر ضربه چکش، «له» نمی‌شویم، شکل می‌گیریم. خرد نمی‌شویم، ماهیت خود را فراموش نمی‌کنیم، پا پس نمی‌کشیم، سخت‌تر می‌شویم، منعطف می‌شویم و می‌پذیریم. دردها ما را از پا در نمی‌آورد، سخت جان می‌شویم، در ناخودگاه خود قوی‌تر و مبارزتر برای قدم بعدی.

در مراسم اهدای جوایز بهترین‌های فوتبال آسیا، زمانی که جایزه بهترین سرمربی زن قاره به مرضیه جعفری رسید، یادآوری همین ویژگی‌ها بود. او از زیر بار دردها و سختی‌ها، باز هم خود را بیرون کشیده است. مرگ برادر، فرزند، شاگردانش در زلزله، از دست دادن ملیکا در حادثه رانندگی همگی ضرباتی بودند که بر اراده او فرو آمد. او می‌سازد و می‌سوزد، ولی ترجیح می‌دهد مسیری را که انتخاب کرده، بدون هیاهو دنبال کند. کوشی برای شنیدن صدای اعتراض زنان فوتبالیست نیست. آنها ویرتینی هستند که فدراسیون فوتبال با افتخارات‌شان «بُز» می‌دهد. همین و بس. وگرنه اگر در مراسم قرعه‌کشی جام ملت‌های آسیا نتوانند شرکت کنند، اهمیتی ندارد. اگر بازی تدارکاتی مناسب نداشته باشند، چه فرقی می‌کند. اگر اردوی خارج از کشور نروند، احتمالا احتیاج نیست. ولی برعکس همه این درخواست‌ها برای فوتبال مردان محقق است. برای صادرشدن ویزای آمریکا، فدراسیون‌شنین‌ها کم مانده بود تا آمریکا پیاده بروند و اعتراض کنند. افکار عمومی به بازی‌های ضعیف تیم ملی واکنش نشان می‌دهد، استقلال و پرسپولیس به دنبال دستگاه پول‌چاپ‌کنی می‌گردند که شبانه‌روز تزریق مالی داشته باشند. علیرضا بیرانوند ناراحت است که چرا مردم دوست‌شان ندارند. این‌همه «ادا و اطوار» نوبر است. مرضیه جعفری جایزه‌اش را گرفت، چون مستحق این جایزه بود. چون سال‌ها بدون جاز و جنجال و هیاهو، تیم خاتون‌بم را به مقام قهرمانی کشور رسانده بود. وقتی سرمربی تیم ملی شد، در کنفرانس خبری قبل از اعزام به انتخابی جام ملت‌های آسیا، از مسئولان فدراسیون فوتبال تشکر کرد که امکاناتی را در اختیار تیم قرار دادند. وقتی تیش به جام ملت‌های آسیا در استرالیا صعود کرد، تأیید کرد که در گروه سختی هستیم و رقابتی ما بسیار حرفه‌ای هستند. همه این رفتارها را که با فوتبال مردان مقایسه می‌کنیم، نمی‌دانیم چرا هنوز هیچ استوری اعتراضی از او ندیده‌ایم. چرا به وضع مردان اعتراضی ندارد. چرا وقتی بازیکنانش مصدوم می‌شوند، زمین و زمان را به هم نمی‌دوزد و هزاران چرای دیگر، چون او به توانایی‌های خودش مطمئن است. او در این فوتبال پوچ، به دنبال معنا می‌گردد و موفق شده است معنای واقعی فوتبال را پیدا کند. شاید هنوز بسیاری از هواداران این رشته پیگیر فوتبال زنان نباشند، ولی یک دهه آینده این وضع تغییر کرده است. همان‌طور که در مقایسه با یک دهه قبل شرایط دگرگون شده است. طعم خوش بهترین سرمربی سال آسیا گوارای وجودت مرضیه جعفری، تو معمار فوتبال نو در بخش زنان بودی. هیچ سکنی نتوانست راه را ببندد، هیچ چوبی لای چرخ مسیرت را عوض نکرد. اجازه بدهید با این تفکر که فوتبال مردان ویرترین ورزش هر کشوری است، مخالفت کنیم. اگر فوتبال مردان ویرترین ورزش ماست، ما خواهان تغییر این ویرترین با افتخارات هستیم. حتی اگر کوچک باشند و کم، ولی ارزش دست‌یافتن به آنها با عمر کوتاهی که داشته، بسیار ارزشمند است. این جایزه مبارک شما و زنان ایران.

آگهی مناقسه

خرید تابلو های روان سازمان لیگ فوتبال ایران

سازمان لیگ فوتبال ایران در نظر دارد به منظور تامین

تابلوهای روان تبلیغات محیطی مسابقات فوتبال نسبت به

خرید ۲۵۰ متر تابلو SMD با مشخصات قید شده در اسناد

مناقصه از شرکت های صاحب صلاحیت و واجد شرایط

تولید یا تامین تابلوهای LED/SMD اقدام ننماید.

شرح کامل در سایت سازمان لیگ فوتبال ایران :

www.iranleague.ir

❗ موضوع سرانه فضای ورزشی برای دانش‌آموزان همیشه جز، دغدغه‌های اصلی بوده است، در ابتدا براساس آمار در این باره صحبت کنید.

یکی از چالش‌ها و برنامه‌های اصلی ما، بحث سرانه فضای ورزشی است. بند «ه» ماده ۸۹ برنامه هفتم، آموزش و پرورش را مکلف کرده که سرانه فضای ورزشی در پایان برنامه هفتم، یعنی ۱۴۰۷ به یک متر برسد؛ میانگین یک مترمربع برای هر دانش‌آموز. اما سرانه ورزشی شهر تهران به‌عنوان پایتخت ایران که باید الگو و پیشانی همه برنامه‌ها در کشور باشد، در مجموع فضای ورزشی، سالن‌ها و زمین چمن‌های درون مدرسه و مجتمع‌های ورزشی برون مدرسه چیزی حدود ۲۶.۵ است یعنی ۲۶ سانتی‌متر و به عبارتی یک چهارم آنچه باید باشد. یعنی وضعیت سرانه ورزشی ما مناسب نیست و اگر بخواهیم این را رتبه‌بندی کنیم، در ۳۲ آموزش و پرورش استان‌های کشور، ما رتبه ۱۴ یا ۱۵ را در شهر تهران داریم. اگر شهرستان‌های استان تهران را هم بیاوریم، وضعیت خیلی خراب‌تر می‌شود؛ چون شهرستان‌های استان تهران ضعیف‌ترین سرانه فضای ورزشی را دارند؛ نزدیک به ۹ سانتی‌متر سرانه فضای ورزشی هر دانش‌آموز است. ما برنامه‌ای داریم که هم از ظرفیت خیرین ورزش‌یار استفاده می‌کنیم و هم از ظرفیت خود مردم و پروژه‌های ورزشی را به صورت مشارکتی با مردم در تهران استارت زدیم. تقریباً در شهروماه گذشته حدود ۱۲ میلیارد تومان فقط پروژه‌های نیمه‌تمام داشتیم که در مدارس هزینه کردیم و اینها را به سرانجام رساندیم. برنامه‌ای داریم که در هر سال حداقل پنج تا ۱۰ سانت بتوانیم این سرانه را افزایش دهیم، با استفاده از ظرفیت درآمدهای اختصاصی خود آموزش و پرورش، با استفاده از ظرفیت خیرین و مشارکت مردم و همین‌طور اعتباراتی که از سازمان برنامه و بودجه از طریق وزارت آموزش و پرورش برای ما ارسال می‌کند.

❗ پایین‌بودن سرانه فضای ورزشی چه مخاطراتی دارد؟

نتیجه این کمبود سرانه فضای ورزشی، مشکلات جسمی، ناهنجاری‌های قامتی و ایجاد آسیب‌های اجتماعی فراوان در بین دانش‌آموزان شهر تهران است. از نظر ساختار قامتی، بیش از ۵۳ درصد دانش‌آموزان دختر ما دارای حداقل یک ناهنجاری قامتی هستند، یعنی گف پای صاف، پای پرانتری، گودی کمر و افتادگی شانه و بیش از ۳۵ درصد دانش‌آموزان پسر ما دارای این ناهنجاری‌ها هستند. طبق مطالعه‌ای که در آموزش و پرورش انجام دادیم، بیش از ۳۱ درصد دانش‌آموزان ما دارای اضافه‌وزن و چاقی هستند. این آمار خیلی وحشتناکی است که علتش رفتار حرکتی، آپارتمان‌نشینی، کمبود سرانه ورزشی، کمبود ساعت درس تربیت بدنی و... است. دو تا ۱۰ دقیقه حضور و غیاب است، دو تا ۱۰ دقیقه تعویض لباس و اگر اینها را کم کنیم و دو تا ۲۰ دقیقه هم آموزش است، در اصل هر دو ساعتی ما می‌توانیم بگوییم ۴۰ دقیقه دانش‌آموز در هفته در مدرسه فعالیت می‌کند که این ۴۰ دقیقه هیچ تأثیری در تضمین سلامت جسمی و روحی و روانی دانش‌آموز ندارد. یکی از بزرگ‌ترین مشکلات ما این است که میزان ساعت درس تربیت بدنی کم است. یک مشکل بزرگ‌تر این است که ما در مقطع ابتدایی که مهارت‌های بنیادین، نحوه صحیح راه‌رفتن، نشستن، پریدن و آنچه ساختار جسمی را شکل می‌دهد، معلم متخصص نداریم. همه طرح‌ها و برنامه‌ها اکثراً در این مقطع است، ولی آموزگار آن را انجام می‌دهد. از طرفی آموزگار پایه نمی‌تواند دانش‌آموز را بیاورد در حیاط و در سالن یا او ورزش کار کند؛ چون هم تخصص ندارد، هم می‌ترسد که اگر آسیب یا چیزی اتفاق افتاد، از لحاظ حقوقی دچار دردسر و مشکل می‌شود.

❗ بحث گران‌بودن استفاده از فضاهای ورزشی چقدر تأثیرگذار است؟

گران‌بودن فضای ورزشی هم هست. یعنی فضاهای ورزشی غیر آموزش و پرورش، سهل‌الوصول برای کل مردم به‌ویژه دانش‌آموزان نیست. اینکه دانش‌آموز نمی‌تواند از سالن‌ها و امکانات ورزشی به‌صورت رایگان استفاده کند. ما یک فرمول داریم؛ می‌گوییم اگر یک نفر در هفته سه جلسه ورزش کند، سه جلسه فعالیت بدنی یک‌ساعته با شدت متوسط به بالای ضربان قلب داشته باشد، به این می‌گوییم ورزش جزء اولویت‌هایش است یا ورزش در سبد خانوارش هست یا ورزش‌شکار است. چیزی حدود ۱۶ تا ۱۷ درصد دانش‌آموزان کلاس هفتم ایران طبق این فرمول فعالیت بدنی در هفته دارند و این یک آمار بسیار ضعیف و پایین و خطرناک است. از سمتی هم در شهر تهران فضاهای زندگی کوچک است و سبک زندگی یک‌جانشینی حاکم است. ما اگر بخواهیم کاری انجام دهیم و سلامت نسل آینده را تضمین کنیم، باید سرانه فضای ورزشی را افزایش دهیم و رایگان هم کنیم؛ یعنی باید رایگان در اختیار دانش‌آموزان و در اختیار خود مردم باشد. به‌ویژه در آموزش و پرورش.

❗ اصلی‌ترین و بزرگ‌ترین موانع برای اینکه مشکلات کمتر شود و به اهداف‌تان برسید، چیست؟

در وهله اول کمبود اعتبار مخصوص افزایش سرانه فضای ورزشی است و دوم هم نیروی متخصص تربیت بدنی در مقطع تحصیلی ابتدایی نداریم. در واقع، بحث کمبود ساعت درس تربیت بدنی است و کمبود نیروی متخصص تربیت بدنی و پایین‌بودن سرانه فضای ورزشی و البته تعدد طرح‌های حوزه تربیت بدنی. طرح‌های بسیار زیادی برای حوزه تربیت بدنی اتفاق می‌افتد که بعضاً تأثیرگذار نیست و باعث افزایش تحرک یا فعالیت دانش‌آموز نمی‌شود و بیشتر روی کارایی و عملکرد خود معلم تأثیرگذار است تا اینکه دانش‌آموزی را به فعالیت وادار کند و اینکه با جابه‌جایی مدیران، معاون وزیر و معاون تربیت بدنی، طرح‌ها هم تغییر می‌کند؛ یعنی تقریباً هر دو سال طرح‌های حوزه تربیت بدنی تغییر می‌کند. هر معاون وزیری که آمده، یک سری طرح‌ها را آورده، نفر بعدی که آمده یا تغییر داده، یا کنسل کرده است.

❗ شهرداری چقدر در کلیت این موضوع نقش دارد؟

در اکثر کشورهای پیشرفته، خیلی از کارهای مدارس، از سرویس و ورزش، توسط شهرداری انجام می‌شود. من بارها با شهرداری و مسئولان فرهنگی و ورزش سازمان فرهنگی-ورزشی صحبت کردم و به آنها گفتم این دانش‌آموزان و معلم‌ها شهروند شما محسوب می‌شوند، همه ما شهروند این جامعه هستیم، شما قرار نیست فقط برای افراد بزرگسال، آن کسانی که آموزش و پرورش نمی‌نستند، کار انجام دهید؛ بایاید طرح‌های خود را یکی کنیم. اگر آموزش و پرورش، شهرداری، ورزش و جوانان، سپاه و دادگستری و همه اینها را بیاوریم کنار هم و به صورت جزیره‌ای عمل نکنیم، میانگین سرانه ورزشی ما از میانگین جهانی بالاتر می‌زند. شهرداری با ورزش و جوانان اگر حداقل صبح‌ها سالن‌هایش را که نزدیک مدرسه است در اختیار مدرسه قرار دهد، خیلی از مشکلات ما را حل می‌کند، ولی متأسفانه به بخش خصوصی می‌دهند و به دانش‌آموزان نمی‌دهند. در خیلی از کشورها مقداری از نمره درس ورزش را براساس فعالیت دانش‌آموز در باشگاه‌های بیرون، مخصوصاً شهرداری انجام می‌دهند؛ یعنی اگر دانش‌آموز گواهی آورد که مثلاً در باشگاه مربوط به شهرداری آمستردام هلند هفته‌ای دو ساعت می‌رود و ورزش می‌کند، معلم ورزش نمره او را می‌دهد. این دانش‌آموز را ملزم می‌کند که اکتفا نکند به همان دو ساعت زنگ ورزش در مدرسه و خارج از ساعت مدرسه هم باید برود و فعالیت داشته باشد. حالا ما تحت عنوان فعالیت‌های فوق برنامه یا اوقات فراغت یا کانون‌های درون‌مدرسه‌ای این برنامه‌ها را برای خارج از ساعت آموزش، یعنی ساعت دو به بعد یا ساعت شش عصر

دهقان، معاون تربیت بدنی آموزش و پرورش تهران در گفت‌وگو با «شرق» مطرح کرد

تبعات تلخ سرانه پایین فضای ورزشی

امروز افتتاحیه المبیاد ورزشی درون مدرسه‌ای انجام می‌شود. المبیاد ورزش دانش‌آموزی، شروع مسابقات ورزشی بین کلاسی، بین مدارس و بین مناطق است. هم‌زمان با آغاز هفته تربیت بدنی، گفت‌وگویی با دکتر آیت‌الله دهقان، معاون تربیت بدنی و سلامت اداره کل آموزش و پرورش شهر تهران، انجام دادیم و او به آمارهایی شایان تأمل درباره برخی موارد همچون سرانه فضای ورزشی و ناهنجاری قامتی میان دختران و پسران اشاره کرد.

به بعد داریم، اما در شهر تهران آماری که من از همکارانم گرفتم، از یک‌میلیون و ۲۵۰ هزار دانش‌آموز، حدود ۳۰ هزار دانش‌آموز در تابستان گذشته فعالیت داشته‌اند؛ یعنی کلاً کانون‌های ما ۳۰ هزار دانش‌آموز را پوشش داده‌اند. ۳۰ هزار دانش‌آموز با توجه به آن امکانات و شرایطی که ما داریم، رقم زیادی است، ولی با توجه به حجم دانش‌آموزهایمان خیلی کم است. ما جلسات زیادی برگزار می‌کنیم با همکاران خودمان در شهرداری و در ورزش و جوانان و همه هم دغدغه داریم، اما این مشکل باید به صورت ریشه‌ای حل شود؛ یعنی باید برنامه جامعی تدوین شود، یک نفر کننده کار و یک نفر تصمیم‌گیرنده اصلی باشد که بگوید این مشکل را داریم و برای برطرف‌کردنش باید این اتفاقات بیفتد. سهم هر کسی مشخص شود، هر ماه، هر هفته، هر روز، هر سال بیاید و گزارش دهه که این کار این‌طور انجام شده و گزارش هم عملیاتی باشد، نه‌فقط دیتاسازی؛ وگرنه شرایط و وضعیت جامعه‌ما خیلی بغرنج‌تر از آن چیزی است که به نظر می‌رسد.

❗ از نظر شما رابطه بین ورزش دانش‌آموزی و ورزش قهرمانی، به عبارتی پشتوانه‌سازی برای ورزشکاران حرفه‌ای در رشته‌های مختلف، چگونه است؟

به نظر هم مشکلی که ما داریم، این است که در یک سال گذشته خیلی روی ورزش قهرمانی و دانش‌آموزی تمرکز کردیم. اما کار ما ورزش قهرمانی نیست، کارمان ورزش اخلاقی، تربیتی و همگانی‌کردن ورزش است. اینکه ما بچه را طوری تربیت کنیم و پرورش دهیم که بفهمد ورزش برای سلامتی‌اش مفید است؛ بایاید ورزش کند، ادامه دهد و در نوجوانی و جوانی و بزرگسالی برود به سمت حرفه‌ای شدن. مشکل این است که ما روی سن ۱۳-۱۴ سال سرمایه‌گذاری می‌کنیم که برویم و در مسابقات آسیایی یا جهانی مقام بیاوریم. خوب است، ولی حرف من چیز دیگری است. من می‌گویم مثلاً هزار دانش‌آموز را آوردیم و استعدادیابی کردیم، بعد می‌آیند کوشوری؟ در هر حال، ما در مدنظرمان است، به دردمان می‌خورد و جدا می‌کنیم. سؤال این است که آن ۹۰۰ نفر را که می‌گوییم از این استعدادیابی نتیجه نگرفته‌اند، چه کار کنیم و چه کاری برایشان انجام دهیم؟ کلاً در یک سال، هشت هزار دانش‌آموز می‌آیند و در مسابقات کشوری شرکت می‌کنند. آیا این هشت هزار نفر را می‌توانیم به ۱۶ میلیون دانش‌آموز تعمیم بدهیم؟ برای بقیه دانش‌آموزان چه اتفاقی می‌افتد؟ چند درصد از دانش‌آموزان در مسابقات سطح مدرسه، منطقه و استان شرکت می‌کنند و بعد می‌آیند کوشوری؟ در هر حال، ما در شهر تهران چند کار را شروع کردیم که یکی توسعه سرانه فضای ورزشی‌مان است که این خیلی خوب جلو می‌رود. در ضمن ما یک‌سری نشست‌های خیلی خوب با علوم‌پزشکی داشتیم و در کنارش با چند دانشگاه ازجمله دانشگاه تهران و دانشگاه شهید بهشتی خیلی خوب همکاری می‌کنیم. اینها به مدارس می‌آیند و دانش‌آموزان‌مان را معاینه می‌کنند و قرص ویتامین D و

قرص آهن را رایگان در اختیار دانش‌آموزان می‌گذارند. این کارها را هم داریم انجام می‌دهیم که در حوزه سلامت است. ولی در کل شرایطات چندان مناسب نیست. در نهایت بگوییم که اگر مسئولان فکری به حال دانش‌آموزان نکنند، باید تعداد ساخت بیمارستان‌ها و این‌طور چیزها بیشتر باشد و با این وضعیت در آینده جوابگو هم نیست.

پیش‌بازی

خبیر-پرسپولیس؛ همه از هاشمیان برد می‌خواهند

هفته هفتم رقابت‌های لیگ برتر که از دیروز با برگزاری سه دیدار آغاز شد، امروز با انجام چهار بازی دیگر ادامه پیدا می‌کند. در ورزشگاه انقلاب کرج، پیکان با آلومینیوم ارک دیدار می‌کند. پیکان که بازی هفته قبل را به مس رفسنجان واگذار کرد، در رتبه نهم جدول قرار دارد و آلومینیوم هم که ششم‌آذر را یک بر صفر برده بود، در جایگاه چهارم است. ذوب‌آهن در فولادشهر میزبان فولاد خوزستان است. هر دو تیم هفته گذشته موفق شدند مدعی قهرمانی، یعنی سپاهان و تراکتور را متوقف کنند، تا هیچ تیمی تا این لحظه مدعی واقعی نباشد. اما مشکل بزرگ فولاد در این مسابقه، غیبت وحید امیری است. او که از پرسپولیس جدا شد و به جمع فولادی‌ها پیوست، در یک جلسه تمرینی با دروازه‌بان جوان تیمش برخورد کرد و از ناحیه رباط صلیبی مصدوم شد تا فصل را از دست بدهد و دست یحیی گل‌محمدی هم در پوست گردو بماند. در یک اقدام قهری، گل‌محمدی دستور دارد دروازه‌بان این تیم از این پس در تمرینات فولاد حاضر نشود. دو تیم در رتبه‌های چهاردهم و سیزدهم جدول رده‌بندی قرار دارند. ششم‌آذر در ورزشگاه سردار آزادگان میزبان فجرسپاسی است. این بازی برای ششم‌آذر اهمیت زیادی دارد تا بتواند با کسب سه امتیاز مسابقه از انتهای جدول فاصله بگیرد.

هر دو بازی هفته قبل را واگذار کردند و امید دارند تعطیلات لیگ توانسته باشد نفس تازه‌ای به این دو تیم بدهد. هرچند فجرسپاسی این فصل نشان داده تیمی نیست که از نام حرف‌ناشن برترسد و شاگردان پیروز قربانی به‌راحتی می‌توانند سد راه هر تیمی شوند.

اما بازی بختی امروز از ساعت ۱۸:۳۰ در ورزشگاه تختی خرم‌آباد با قضاوت پیام حیدری بین تیم‌های خبیر و پرسپولیس آغاز می‌شود. پرسپولیس بعد از چند هفته میهمان‌داری، این هفته باید خارج از تهران به دیدار حریف خود برود. پرسپولیس این فصل تیم سرحالی نیست و البته همچنان در بخشی از پست‌ها کمبود دارد. هواداران و کارشناسان فوتبال آن را حس کرده‌اند ولی گویا مدیریت باشگاه علاقه‌ای به تأیید آن و جذب بازیکن برای رفع مشکل ندارد. حسین ابرقویی برای بازی مشکلی ندارد، اما کنعانی‌زادگان همچنان به دلیل مصدومیت غایب است. طبق اخبار باشگاه پرسپولیس، سرز اوریه هم موفق شده کارت بازی خود را دریافت کند. هر هفته که پرسپولیس‌ها با تساوی و بازی‌های کسל‌کننده زمین را ترک می‌کنند، وحید هاشمیان در مصاحبه مطبوعاتی می‌گوید یکی از بهترین بازی‌های این فصل را تماشاگران دیده‌اند. مدیریت باشگاه هم که سرگرم مراسم و گرامی‌داشت‌های مختلف است و انگار نه انگار که تیمش نیاز به تقویت دارد. از سویی باید بازی امروز جزء آخرین فرصت‌های وحید هاشمیان باشد تا بتواند تیمش را با سر و شکل زیباتری به میدان بفرستد و دست بر به تهران بازگردد. در غیر این صورت واکنش‌های هواداران شدیدتر و تندتر خواهد شد. خبیر هم که از امتیاز میزبانی استفاده می‌کند، هفته ششم مقابل ملوان بازنده شد تا انگیزه‌های زیادی برای این دیدار نداشته باشد. پرسپولیس در جدول رده‌بندی هفتم است و خبیر خرم‌آباد در رده دهم قرار دارد.

خبیر

۳ ایرانی جزء برترین‌های آسیا

مراسم برترین‌های قاره آسیا پنجشنبه‌شب در ریاض برگزار شد و از ایران، مرضیه جعفری سرمربی تیم ملی فوتبال زنان، به عنوان بهترین مربی زنان آسیا، علیرضا فغانی داور ایرانی مقیم استرالیا، بهترین داور سال و سالار آقاپور هم برترین بازیکن فوتسال قاره‌کهن انتخاب شدند. سالم الدوساری بازیکن الهلال و تیم ملی عربستان، توپ طلای بهترین بازیکن سال را دریافت کرد. فدراسیون فوتبال عربستان هم برترین فدراسیون برگزیده سال ۲۰۲۵ شد. عنوان برترین لیژونر سال ۲۰۲۵ هم به لی کانگ ملی‌پوش کره‌جنوبی باشگاه پاری‌سن‌ژرمن رسید. در این بخش مهدی طارمی از ایران هم یکی از نامزدهای نهایی بود.